

så mangfoldige og bastante som myterne om voldtægts ofre.

*Myte nr. 1* hedder »De må jo kunne lide det, ellers gik de vel deres vej«. Det er nu ikke så lige-til-bare at gå sin vej. For det første er der som bekendt stor mangel på lejligheder i dette land; det er ikke sådan, at man i en akut situation bare går ud og får en lejlighed.

De institutioner, samfundet har opbygget, er ikke i stand til at træde til på rimelig måde. Hverken politi, retsvæsen eller bistandskontorer står parat med den fornødne hjælp.

Krisecentre er der endnu få af, og de er dannet på trods af megen modvilje fra bevilgende myndigheders side og kan ikke tilnærmelsesvis dække behovet. I København har man ofte henvist mishandlede kvinder og deres børn til ophold på Sundholm – og så undrer man sig over, at kvinden flytter tilbage til sin voldelige mand!

*Myte nr. 2* hedder »Den, man elsker, tugter man«. Men det er jo i hvert fald ikke den mishandlede part, der får vist sin kærlighed, for hun tugter jo ikke. Hvis kvinder ikke var ulykkelige over at leve i et voldeligt parforhold, så var der ikke det enormt store behov for krisecentre, som der vitterligt er.

*Myte nr. 3* hedder »Det kan vi ikke gøre noget ved, hun flytter jo alligevel tilbage til ham«. Ofte flytter hun tilbage for børnenes skyld, når han nu lover aldrig at slå hende mere og hun sidder på Sundholm eller et hotelværelse måske med et par børn. Når hun gentagne gange har været hos politiet eller på bistandskontoret, bliver hun hurtigt opgivet, hvorimod krisecentrene byder hende velkommen også 18. gang.

*Myte nr. 4* hedder »Alle ved jo, at kvinder er masochister eller har masochistiske tilbøjeligheder«. Der er kvinder og også mænd, der er masochister, men for det første er deres antal ikke særlig stort, og for det andet oplyser kriminalpolitiet, at det ikke er dem, der anmelder vold. Hvorfor i alverden skulle de også det?

Disse voldsofre bør have beskikket en advokat, for det første fordi samfundets hjælp er så fattig, og for det andet fordi de gennem måske mange års mishandling er så psykisk ødelagte, at de ikke kan klare at stå alene med en eventuel anmeldelse. Man må tage med i betragtning, at mange års fysisk vold som regel også har medført mange års psykisk vold.

Vi har fra krisecentre set eksempler på, at kvinden måtte styrte fra hjemmet uden at få børnene med, kun iført det tøj, hun havde på, da voldshandlingen startede, at politiet fjernede den

voldelige mand, og hun tager hjem til børnene. Næste morgen lukkes manden ud igen, og hun må nok en gang flygte.

Der kan også være tale om en forhenværende ægtefælle, der i årevis med jævne mellemrum op søger sin ekskone og mishandler hende.

Der skulle i loven være mulighed for at tildele manden en advarsel, men det er næsten umuligt for disse voldsramte kvinder at formå politiet til at meddele advarsler, og det er i øvrigt praksis, at der stort set ikke iværksættes sanktioner, og det ved de voldelige mænd godt. Vi har set eksempler på drabssager, hvor der for år tilbage var meddelt advarsel (polititilhold), som var overtrådt gang på gang.

Så sent som i december 1982 svarede justitsminister Erik Ninn Hansen på et spørgsmål om advarsler, at reglerne er at anse for tilstrækkelige.

I voldelige forhold er det naturligvis børnene, der er uhyggeligt i klemme. Enhver kan forestille sig, hvilken virkning det må have på børn at være vidner til disse tilstande. Det er en utryk tilværelse at skulle flyttes rundt midt om natten, tidligt om morgenen og sent om aftenen.

Det må være muligt og også rimeligt at fjerne den voldelige mand fra lejligheden og sige, at vi ikke i et retssamfund kan tolerere, at nogle skal manifestere sin dominans ved hjælp af vold. Vi kan ikke bare lade ofrene i stikken.

At de sanktioner, der nu benyttes, er urimelige, og fængselsvæsenet kunne være helt anderledes, er der for os ikke tvivl om. Vi ville ønske, at man ville sætte ind med hjælp og resocialisering til både volds- og voldtægtsmænd, og det vil vi gerne være med til at arbejde for.

#### *Bemærkninger til forslaget enkelte punkter*

##### *Til punkt 1*

Det er en justering, der dels bringer overskriften i overensstemmelse med teksten, idet der i underteksten hovedsagelig skrives om forbrydelser mod kønsfriheden, dels tjener den til at fjerne resterne af de gamle moralske normer vedrørende seksuelle forbrydelser.

##### *Til punkt 2*

Det er i dag sædvane, at tiltalte efter begæring fra offerets advokat føres ud, mens offeret afgiver vidneforklaring, men enkelte afviger fra denne praksis, og det er erfaringsmæssigt en uhyre belastning for offeret at skulle konfronteres med tiltalte endnu en gang, således at den fysiske og psykiske skadevirkning af overgrebet forstærkes. Derved